

Excursionisme

Publiquem a continuació una resumida crònica de l'última excursió que els joves Francesc Brossa, Esteve Maspons, Narcís Prim i Josep Vinyeta han fet per les altes muntanyes del nostre Pirineu, i que ells mateixos han escrit. Es d'admirar la gran afició que els mou, i que es converteix sovint en aquestes llargues i difícils caminades. Que tinguin molts imitadors és el que desitgem.

Travessa Gòsol - Núria

El diumenge dia 13 d'octubre anàrem, els quatre companys d'anteriors caminades, a Gòsol, lloc on sortírem el dilluns amb l'idea de fer la travessa Gòsol-Núria.

Ens havíem assabentat que la setmana que acabava no havia estat gaire segura parlant climatològicament, el que ens féu pensar que no ensopegaríem bons dies i hauríem de deixar-ho per un altre temps. Però el dissabte ja millorà, i més encara el diumenge.

Primer dia

Passàrem la nit del diumenge a Gòsol i l'endemà, a las set del matí, emprenguérem la caminada amb un cel clar descobert. La travessa era llarga i ens calia aprofitar les hores de llum. Quan feia dues hores que caminàvem ja havíem arribat al peu mateix de la Serra del Cadí; en el lloc anomenat Les Bassotes hi esmorzàrem, i tot seguit ens enfilàrem muntanya amunt. Devien ésser dos quarts d'onze quan arribàrem al cim de la Serra del Cadí. Feia un dia clar i els nostres ulls s'omplien del paisatge formós que ens envoltava. Al Sud teníem el majestuós Pedraforca i la Serra d'Ensija; al Nord tot el Pirineu que pertany a la Cerdanya, amb els seus pics més alts com: Puig Pedrós, Tossa Plana de Lles, el Carlit, dintre França; a l'Oest el Pirineu de Lleida, àdhuc es veia perfectament la Serra de la Maladeta, i més a la dreta la Pica d'Estats; mentre que per la part Est podíem contemplar el

punt més alt de la nostra travessa: el Puigmal; i més a prop la Tossa d'Alp, el Puig Llançada, el Moixeró; cim que hauríem de trepitjar més tard.

Com ja ens havien dit la neu ja cobria aquestes muntanyes en la part més alta, i al costat que dona al nord. Si la pujada havia estat carregosa, i teníem més calor que fred, a dalt de la serra feia un vent glaçat a més no poder.

El puig més important que teníem de fer aquest dia al teníem al davant nostre; és el Comabona, on hi arribàrem a dos quarts d'una; per descomptat el paisatge era el mateix, però contemplat de més alçada. La neu, com ja s'ha dit, tapava el terra del cim i en ella poguérem veure els rastres que hi deixaren els isards i les llebres. Deixàrem enrera el Comabona amb els seus dos mil cinc-cents trenta metres d'alçada i tot seguit baixàvem al coll de Tancalporta, en direcció al refugi de Sant Jordi, on hi passàrem la nit; abans, però, havíem passat una sèrie d'obstacles que ens hi feren arribar a las cinc de la tarda.

Segon dia

A dos quarts de vuit del matí abandonàvem al refugi per enfilarnos tot seguit per les pendents del Moixeró, lloc on arribàrem a les nou, i esmorzàrem. El dia es presentava amb les mateixes característiques de l'anterior. Després d'esmorzar deixàrem enrera el Moixeró i ens encaminàrem en direcció a les Penyes Altes del Moixeró, cim més alt que l'abans esmentat; el camí era dur de fer, però valia la pena per poguer contemplar el paisatge que ens envoltava: com a formigues vèiem els pobles de la Cerdanya, i semblava que llençant una pedra els podies tocar.

Llarg i costós va ser el camí que envoltava les Penyes, però al final quedaven enrera. Anàvem perdent altura mentre passàvem per la Serra Miquela, i més quan baixàrem al Coll de Jou; però d'ací arrencava el massís del Tossa, pel que ens tocà pujar altra vegada, i amb un bon desnivell. De totes maneres, a dos quarts de tres

ens havíem enfilat al cim de la Tossa d'Alp. És d'admirar les magnífiques instal·lacions de telesquíes que arriben fins al cim mateix de la muntanya. Des d'aquesta podíem veure la Collada de Tosses, on hi arribàrem per finalitzar-hi el segon dia de caminada. Abans, però, baixàrem al Coll de Pal i seguírem un camí que ens portaria a la nova carretera que va a La Molina. Sopàrem al restaurant i, com que no lloguen habitacions, l'amo, gentilmente, ens convidà a passar la nit a la seva torra.

Tercer dia

A dos quarts de vuit marxàrem del restaurant de la collada, i ens acomiadàrem dels seus amos després de donar-els-hi les mercès.

L'arrencada fou pesada i amb bona pendent, però a les nou ja havíem deixat enrera la creu de Maïans, i esmorzàvem acompanyats pel vent del nord que xiulava a les nostres orelles. Després d'esmorzar teníem de pujar una ascensió llarga i empalagosa, la que ens havia de portar al peu del Puigmal. Era la una quan arribàrem al cim. El dia ja no era clar com els anteriors, i núvols amenaçadors teníem enfront. Tot i així, poguérem admirar les grans crestes que ens envoltaven, àdhuc es divisava el Canigó. La baixada fou ràpida i a les tres arribàvem a Núria. I als cinc minuts es posava a nevar.

Passàrem la nit al refugi, amb una bona escalfor, i l'endemà, a les onze del matí, deixàvem Núria enrera i ens dirigíem cap a Ribes de Fresser, on hi arribàrem a dos quarts de dues, i tot seguit es posà a ploure, cosa que féu tota la tarda, fins que, en tren, arribàrem a Granollers.

Cal destacar, d'aquesta bonica travessa, el bon temps que ens acompanyà durant els tres dies de caminada i, curiosos, que a l'arribar al final canviés el temps radicalment.

Francesc Brossa
Narcís Prim
Josep Vinyeta
Esteve Maspons

TEMPER

Del m

Dia

1 ...
2 ...
3 ...
4 ...
5 ...
6 ...
7 ...
8 ...
9 ...
10 ...
11 ...
12 ...
13 ...
14 ...
15 ...
16 ...
17 ...
18 ...
19 ...
20 ...
21 ...
22 ...
23 ...
24 ...
25 ...
26 ...
27 ...
28 ...
29 ...
30 ...

PLUJA

Aigua
durant el

Dies

16 ...
17 ...
22 ...
28 ...

Aigua
Besòs d
1972:

Sta. Eulàl
Balenyà .
Caldes d
Cánoves.
Cardedeu
Centelles
Granollers
Llinàs del
Martorell
Mollet de
Montmeló
Sabadell
Sta. Colom
Sta. M.ª E